

enescu

putut invita în acest scop Opera din Berlin sau Opera din Viena, care au montat recent opus-ul enescian; se puteau economisi pentru asta ceva bani, renunțându-se la unele dintre orchestrele chemate la București. Nici măcar n-ar fi fost un prea mare sacrificiu, căci – cu foarte mici excepții – nici ele și nici dirijorii lor nu sunt chiar din prima linie valorică mondială. Și apoi, se mai aerisea nițel programul manifestărilor, care este infemal ! Cine poate merge dimineața (între orele 10 și 15 !) la Simpozionul de muzicologie al Uniunii Compozitorilor sau la Seminarul de management artistic al IAMA, la ora 17 la un concert cameral, la ora 19,30 la unul simfonic, iar la ora 22 la acel (nu neg: inspirat și îmbietor) "Bach by Midnight" ?

– Ei, dar asta nu se întâmplă decât vinerea și sâmbăta. În rest, sunt – în general – doar două concerte pe zi.

– Zău ? Dar – în particular – există zile când lucrurile stau și mai rău: două manifestări au loc concomitent, așa că voi fi nevoit să optez, pierzând oricum ceva ce mi-aș fi dorit enorm să ascult !

– Nu te mai necăji... Ascultă ce minunat sună Orchestra Națională a Franței, ce fantastică înțelegere a muzicii lui Enescu demonstrează dirijorul Lawrence Foster, ce bine se integrează în acest context

Corul Filarmonicii bucureștene și Corul de Copii Radio...

– Doamne-Dumnezeule ! Dar ce-i cu ororile alea de "odăjdii" vag japoneze pe care le-au atârnat de gât bieților copii ?

– E noul lor costum de scenă... Ascultă mai bine ce glasuri de calitate au soliștii străini și ce expresiv își cântă rolurile... Nu te simți mândru că alături de ei stau, cu nimic mai prejos, doi cântăreți români din țară, Ecaterina Țuțu și Vladimir Deveselu, și alți doi din străinătate, George Crăsnaru și Marcel Roșca ?

– Sigur că mă bucur ! Ba, chiar, Marcel Roșca mi se pare formidabil. N-aș putea spune însă că mă încântă Monte Pederson: glasul lui e foarte frumos, dar interpretării sale îi lipsește forța dramatică cerută de coplesitorul rol al lui Oedipe... Vai de mine, ce-i asta?! Sper că n-a tras cineva cu pistolul !

– Stai liniștit: a explodat doar un bec. Știi că se mai întâmplă...

– Nu se poate !... Acum a căzut și Creon de pe scaun. Sau, mai bine zis, a căzut cu scaun cu tot... Nici nu-i de mirare, de altfel: de ce oare cântăreții trebuie să se vânture de colo-colo tot timpul, mutându-se de pe un scaun pe altul ? Văd că microfoane care să le capteze vocile sunt peste tot...

– Da, dar se pare că, dacă stau mai

departe de dirijor, acesta nu-i aude.

– Cum, nu-i aude ? Păi nu s-au cheltuit o groază de bani ca să se îmbunătățească acustica Sălii Palatului ? Uite, scena a fost îngustată într-atât încât artiștii stau de-a dreptul înghesuți... Oricum, vroiam să-ți spun încă de la primele acorduri că acustica mi se pare aici mult mai proastă decât aceea (atât de criticată) de la Palatul Parlamentului. Măcar acolo sunetul nu era atât de plat și de înfundat. Acolo n-aveam impresia – ca aici – că interpreții fac "play-back", pe o muzică ce vine "mono", dintr-un singur difuzor uriaș, plasat undeva, mult îndărătul lor. Și nu-mi vibra în plămâni difuzorul ăsta, încorporat în spătarul fotoliului, împiedicându-mă să stau comod, rezemat !

– Nu mai fi și tu atât de pretențios. Gândește-te ce șansă uriașă avem să-i ascultăm cântând – "pe viu" – pe Katia Boris și pe Desmond Bryne, pe Peter Edelman și pe Philippe Fourcade, pe Jean Philippe Courtis, pe Donald Litaker și pe Jeniffer Ringo, dar mai ales pe Karan Armstrong – soția regizorului Götz Friedrich, cel care a montat spectacolele cu Oedipe despre care vorbeai.

– ...Spectacole după care, orice-ai spune, eu tot mai tânjesc...

Luminița Vartolomei

Sf flash

Porecla în renume

Numele omului e uneori mai semnificativ decât ne place să credem. El poate să-i marcheze mai ales cariera. Un chirurg cu numele *Coasă* sau *Casașu* nu va strânge coadă la ușă. Nici un stomatolog care s-ar chema *Ciocan*. Și pe bună dreptate. Ar fi ca și cum pe un preot l-ar chema *Drăcea* sau pe un avocat, *Bulău*.

În domeniile care presupun "afiș", precum și deasă repetare în public, numele precumpănește asupra altor calități. Politicieni ca *Văcăroiu*, *Văcaru*, *Bivolaru* sunt posibili doar într-o țară eminemamente agro-zootehnică, iar *Ciorbea* a putut da iluzii celor flămânzi. În artă, însă, ei ar fi căzut mai repede de la putere. Căci numele implică o ancestrală poreclă și un actor ce s-ar numi *Gălușcă* ar fi descendentul a multe generații de strămoși lipsiți de dicțiune.

Ascuțite sunt lucrurile în fotbal, unde renumele e totul. Brazilienii își iau supranume sonore care îi stimulează pe spectatori, comentatori și chiar pe ei înșiși. *Ronaldo*, *Romario*, *Rivaldo*

nu pot fi decât os de campioni. Pe când alde *Căpușă*, *Predatu* (!!), *Râșniță*, *Ologeanu* sunt "predați" veșnic retrogradării.

Dar să venim la "Scena" noastră. Pe Broadway nu te poate chema *John Blabla* sau *Mary Fuckenshit*. La noi se poate. Însă e păcat, parol. Pentru că porecla se schimbă iute în renume. Nu e de conceput un afiș cu *Ciolan*, *Covrig*, *Butuc*, *Busuioc*. În teatru, când cineva are numele *Popescu*, mai are o șansă: un prenume cu care să-l combine camil-petrescian. Când se cheamă însă *Bostan* sau *Minciună* nu mai urmează nimic. Cum să fii regizor și să pleci la drum cu cineva pe care-l cheamă *Belea* ? Oricât de elocvent ai fi, când te numești *Chitic*, ceva parcă te trage îndărăt. Și când te gândești la fotbalul brazilian sau la Hollywood... Ce pseudonime superbe se pot găsi !

Numele e o pârțică din destin. Dar ambele pot fi schimbate la nevoie. Un *Olivier* îl va juca pe Hamlet, *Vătrați* sau *Căcărează* – niciodată.

Horia Gârbea